

Arrest

nr. 298 817 van 15 december 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 juli 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 augustus 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoekster had ingediend op 14 maart 2022, onontvankelijk verklaard. Ze luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.03.2022 werd ingediend door :

*M., K. [...]
nationaliteit: Armenië
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste en enige VIB, samen met haar echtgenoot, werd ingediend op 07.01.2011 en afgesloten op 31.05.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van de procedure – namelijk minder dan 5 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Verder diende betrokkene op 31.01.2011, 23.06.2011 en 03.05.2013 een aanvraag artikel 9ter in. Deze werden respectievelijk beoordeeld als onontvankelijk op 07.03.2011, als onontvankelijk op 31.08.2011 en als ongegrond op 30.10.2015. Op 08.02.2019 diende mevrouw ten slotte een aanvraag artikel 9bis in. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 05.03.2020.

Mevrouw verklaart dat ze onafgebroken in België is sinds 2011. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 17.04.2018 een VIB indiende in Duitsland. Op 03.05.2018 verklaarde België zich, na de vraag van de Duitse autoriteiten, akkoord met een overname in het kader van de Dublin-verordeningen. De transfer van betrokkene moest echter worden uitgesteld, daar bleek op 04.05.2018 dat zij verdwenen was. Betrokkene blijkt aldus niet onafgebroken in België te verblijven sinds 2011 zoals zij beweert.

Wat betreft de bewering dat mevrouw meerdere jaren legaal in België verbleef, meer bepaald van 03.05.2013 tot en met 30.10.2015, dient opgemerkt te worden dat zij nooit in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning. Betrokkene dient te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een VIB of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.

Betrokkene haalt aan dat zij zich voor haar aanvraag tot verblijf moet richten tot de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Zij beweert dat dit bijkomende kosten veroorzaakt en bijkomende praktische organisatie, die zij niet zelf kan betalen. Verder verwijst ze naar de oorlogssituatie in Oost-Europa\$waardoor het sinds 23.02.2022 niet meer mogelijk zou zijn om naar de Russische Federatie af te reizen. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Uit navraag bij de Belgische Ambassade te Moskou is gebleken dat Armeniërs zich niet persoonlijk naar Moskou dienen te verplaatsen. Er wordt namelijk aanvaard dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Armenië per post kunnen worden verstuurd, via VFS Global. Betrokkene dient zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Moskou. Deze informatie werd toegevoegd aan administratief dossier. Het feit dat er aldus geen diplomatieke post in Armenië is, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid, net als de bijkomende kosten en organisatie die een reis naar Rusland zou vergen. Bovendien zijn er regelmatig Armeense onderdanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde,

problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers. Bovendien valt niet in te zien waarom betrokkene, via een eenvoudige contactname met de Belgische ambassade in Moskou, niet zou kunnen informeren naar de voorwaarden om als Armeense onderdaan aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Daarenboven is het zo dat betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Betrokkene toont verder niet aan dat haar sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Betrokkene haalt in de aanvraag aan werkbereid te zijn en dat zij snel werk zal vinden van zodra zij een geldige verblijfsvergunning krijgt. Zij legt daarnaast ook een arbeidsovereenkomst dd. 14.10.2021 bij Bvba [...] voor. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve merken wij op dat, indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken, zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg dient aan te vragen. Zij moet haar gecombineerde vergunning aldus aanvragen via de geijkte procedure via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op basis van haar arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Betrokkene beweert niet te beschikken over bestaansmiddelen in Armenië, geen binding met land van herkomst te hebben en er geen familie te hebben. Haar beide ouders zouden overleden zijn, haar broers en zussen zouden in Rusland verblijven en haar kinderen in Duitsland. Er dient opgemerkt te worden betrokkene hiervan geen enkel bewijs voorlegt. Dit is een blote bewering. Het is aan betrokkene om zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. Het lijkt daarenboven onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 46 jaar in Armenië en haar verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien komt bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over

beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om naar terug te keren, geen bestaansmiddelen en geen familie meer zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Hierbij dient tevens opgemerkt dat de (ex?-) echtgenoot van betrokkene, de heer M.A., op 28.09.2019 vrijwillig teruggekeerd is naar Armenië met de hulp van IOM. De werking van deze organisatie is mevrouw dus niet onbekend. Mijnheer blijkt aldus terug in Armenië te verblijven. Mevrouw beweert dat hun relatie werd beëindigd door een psychische ziekte van mijnheer. Zij toont dit echter op geen enkele manier aan. Het is aan haar om hiervan een begin van bewijs voor te leggen. Wat betreft de bewering dat ze bij terugkeer naar Armenië vreest door hem te worden benaderd en dat hij haar zal lastigvallen, dient te worden opgemerkt dat zij zich kan vestigen in een andere regio binnen Armenië dan mijnheer. Het staat betrokkene vrij zich te vestigen waar zij dat wil in het herkomstland. Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Voor wat betreft de bewering dat de economische en sociale belangen van betrokkene zich in België bevinden, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene dit niet aantoot. Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene niet gekend is bij politie voor inbreuk van eventuele inbreuken of andere rust versturende gedragingen dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (dat ze perfect Frans spreekt en meerdere taalopleidingen volgde, het attestation de réussite dd. 16.06.2015, het attestation de fréquentation dd. februari 2015, het attestation de participation dd. 24.10.2012, het attestation de participation dd. 01.07.2011, dat ze veel sociale contacten heeft in België, de getuigenissenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op grond van volgende motieven:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: M., K.

[...]

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene vermeldt geen minderjarige kinderen in de aanvraag

Het gezins- en familieleven : betrokkene vermeldt geen familieleden in België in de aanvraag.

De gezondheidstoestand : betrokkene haalt geen medische elementen aan in de aanvraag.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit middel wordt als volgt uiteengezet:

“Schending van de materiële motiveringsplicht - Art. 62 Vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen - onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing –

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis dd. 03/07/2023, waartegen onderhavig beroep stelt dat :

“de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

En verder stelt de beslissing waartegen beroep :

“- betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en dat zij een negatieve beslissing het land moest verlaten

...

- wat betreft de bewering dat mevrouw meerdere jaren legaal in België verbleef, meer bepaald van 03/05/2013 tot en met 30/10/2015, dient opgemerkt te worden dat zij nooit in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onvankelijk verklaard is en nog in behandeling is

Nochtans heeft verzoekster in haar oorspronkelijk verzoekschrift du 14/03/2022 voldoende aangetoond dat er in hare hoofde buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

Buitengewone omstandigheden zijn geen elementen van overmacht doch verzoekster moet alleen aantonen dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren naar land van herkomst om daar de machtiging van verblijf aan te vragen.

Verzoekster heeft in haar verzoekschrift dd 14/03/2022 ingeroepen dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst voor een onbekende termijn, ook al kan deze relatief kort

zijn , om reden dat zij al lang in België verblijft en ingevolge een afwezigheid haar duurzame sociale contacten dreigt te verliezen alsmede haar kansen op tewerkstelling.

Zoals geweten verblijft verzoekster al geruime tijd in België; mn. sedert 2011 en keerde zij nooit terug naar Armenië.

Zij heeft alle contacten met Armenië verbroken en heeft er geen bestaansmiddelen; totaal geen socio-financiële ondersteuning.

Bij terugkeer dreigt zij in een mensonwaardige situatie terecht te komen.

De gemachtigde van de minister kon ook rekening houden met de leeftijd van verzoekster, die door hem genoegzaam gekend is.

Verzoekers stellen echter dat de gemachtigde van de minister geen rekening hield met al deze elementen van het dossier als een geheel ; mn in hun onderlinge samenhang gelezen.

Verzoekster heeft in dit kader ook aangevoerd dat zij al lang in België verblijft, mede omwille van de langdurende behandelingsperiode van de procedure op basis van art 9ter - die zoals volgt uit de beslissing waartegen huidig beroep , meer dan 5 jaar jaar in beslag namen vanaf de aanvraag op 28 januari 2011 tot het Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 10/11/2016.

Verzoekster verbleef tijdens deze procedures , gedurende meerdere en lange periodes legaal op het grondgebied; mn zeker vanaf 06/09/2013 tem 23/11/2015.

Zij was gerechtigd om het definitieve resultaat van de procedure af te wachten.

Ten gevolge van deze uitzonderlijk lange behandelingsduur van de procedure op basis van art 9 ter vervreemde verzoekster gaandeweg meer en meer van haar thuisland ; werd het voor haar moeilijker om zich daar terug te integreren ; om toegang te krijgen tot sociale voorzieningen en medische bijstand en dit mede gelet op de ouderdom.

Dit aspect, dat door verzoekster naar voor werd gebracht, wordt niet in overweging genomen door de gemachtigde in de beslissing waartegen huidig beroep.

Verder heeft verzoekster in haar verzoekschrift dd 14/03/2022 als nieuwe buitengewone omstandigheden aangehaald dat het voor haar bijzonder moeilijk is om naar Armenië af te reizen om daar de aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke post.

Verzoekster heeft inderdaad geen financiële middelen, noch voor de reis naar Armenië noch om haar verblijf daar te bekostigen.

Daarbij heeft verzoekster in haar verzoekschrift dd 14/03/2022 aangehaald dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Armenië aanwezig is en dat zij zich niet kan verplaatsen aan de dichtstbijzijnde Belgische diplomatieke post in de Russische Federatie omdat reizen naar Rusland ten zeerste wordt afgeraden gelet op de oorlogssituatie in Oost-Europa en het afsluiten van de grenzen tussen Azerbeidzjan en Turkije wegens het conflict in Nagorno-Karabach.

In de beslissing dd 03/07/2023, waartegen huidig beroep stelt de DVZ thans dat deze elementen niet kunnen aanvaard worden omdat uit navraag zou gebleken zijn dat Armeniërs zich niet persoonlijk naar Moskou dienen te verplaatsen omdat er aanvaard wordt dat aanvragen vanuit Armenië per post kunnen ingediend worden. Deze informatie werd gevoegd aan het administratieve dossier.

Verzoekster haalt aan dat zij thans geen inzage heeft in het administratieve dossier, zodat deze informatie niet kan nagekeken noch kan beoordeeld worden. De termijn om beroep in te dienen tegen de beslissing waartegen huidig beroep is te kort om zich verder te kunnen informeren hierover.

Indien DVZ zich beroept op bepaalde informatie, dient zij, ter vrijwaring van de rechten van alle partijen en de gelijkwaardigheid van de procespartijen, deze informatie zo vlug mogelijk mee te delen aan verzoekster door deze bv eenvoudigweg te voegen bij de beslissing.

Door dit niet te doen ging ontnam DVZ een mogelijkheid aan verzoekster om de gegrondheid van de beslissing van DVZ te verifiëren.

Verzoekster blijft thans totaal in het ongewisse. Zij kan zelfs niet verifiëren of de mogelijkheid om de aanvragen op basis van art 9bis per post in te dienen ook voorhanden was op het moment dat verzoekster haar aanvraag indiende; nl in de in maart 2022.

De gemachtigde stelt in de beslissing waartegen huidig beroep dat de aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Armenië kunnen verstuurd worden, per post via VFS Global.

Volgens de site van de Belgische diplomatieke post in Moskou; is VFS Global een commerciële firma die ondersteuning geeft bij de aanvragen.

Nog volgens die zelfde site moet er na (bij) de aanvraag een afspraak gemaakt worden in het Visa Application Centre, voor het nemen van de vingerafdrukken en een foto : de biometrische informatie" (stuk 3)

Daarnaast stelt de gemachtigde in de beslissing waartegen beroep dat er regelmatig Armeense onderdanen zijn, die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou en dat deze ook geconfronteerd worden, met dezelfde hoger genoemde problemen als verzoekster. Op basis hiervan komt de gemachtigde in de beslissing waartegen huidig beroep tot de bevinding dat de voornoemde problemen niet kunnen aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers.

Hierbij wordt de situatie van verzoekster ad random vergeleken met de situatie van andere Armeense burgers ; zonder dat geverifieerd kan worden of deze zich volledig in een identieke situatie of minstens in een gelijkwaardige situatie bevinden ; vb op financieel en sociaal vlak en andere mogelijkheden.

Verzoekster stelt dat zij nooit, via de toegankelijke kanalen (bv melding op een web-site) kennis kreeg van enige informatie over de diverse mogelijkheden om de aanvragen in te dienen bij de diplomatieke post in Moskou of elders.

Dvz dient elk dossier zorgvuldig voor te bereiden en de individuele omstandigheden zaak per zaak te bekijken en te beoordelen.

De gemachtigde neemt in de beslissing waartegen huidig beroep, genoeg met type en veralgemeende motiveringen, zonder specifiek de concrete elementen van het dossier als geheel en samenhangend te beoordelen.

Om deze redenen ging hij onzorgvuldig te werk en kwam hij tot een onredelijk besluit."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig. (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587)".

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het

dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er

zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekster niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats in het buitenland.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoekster viseert de volgende motivering:

“Betrokkene haalt aan dat zij zich voor haar aanvraag tot verblijf moet richten tot de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Zij beweert dat dit bijkomende kosten veroorzaakt en bijkomende praktische organisatie, die zij niet zelf kan betalen. Verder verwijst ze naar de oorlogssituatie in Oost-Europa waardoor het sinds 23.02.2022 niet meer mogelijk zou zijn om naar de Russische Federatie af te reizen. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Uit navraag bij de Belgische Ambassade te Moskou is gebleken dat Armeniërs zich niet persoonlijk naar Moskou dienen te verplaatsen. Er wordt namelijk aanvaard dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Armenië per post kunnen worden verstuurd, via VFS Global. Betrokkene dient zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Moskou. Deze informatie werd toegevoegd aan administratief dossier. Het feit dat er aldus geen diplomatieke post in Armenië is, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid, net als de bijkomende kosten en organisatie die een reis naar Rusland zou vergen. Bovendien zijn er regelmatig Armeense onderdanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers. Bovendien valt niet in te zien waarom betrokkene, via een eenvoudige contactname met de Belgische ambassade in Moskou, niet zou kunnen informeren naar de voorwaarden om als Armeense onderdaan aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen.”

Verzoekster brengt hier vooreerst tegenin dat zij geen inzage heeft in het administratieve dossier, zodat de informatie omtrent het per post indienen van de aanvraag niet kan nagekeken noch kan beoordeeld worden, en dat de beroepstermijn te kort is om haar hierover verder te informeren. De Raad wijst erop dat verzoekster steeds inzage kan vragen van het administratief dossier op grond van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Verzoekster toont niet aan dat zij zelfs maar een aanvraag hiertoe heeft gedaan. Zij kan de verwerende partij dan ook niet verwijten om de informatie niet zo vlug mogelijk aan haar te hebben meegedeeld en haar de mogelijkheid te ontnemen om deze informatie te verifiëren. De duur van de beroepstermijn voor de Raad doet daaraan geen afbreuk. Waar verzoekster nog hekelt dat zij niet kon nagaan of de mogelijkheid om de aanvraag per post in te dienen ook voorhanden was op het moment van haar aanvraag in maart 2022, wijst de Raad erop dat het niet kennelijk onredelijk is om de toestand te beoordelen op het moment waarop de bestreden beslissing wordt genomen, los van wat het geval was op het moment dat de aanvraag werd ingediend.

Verzoekster betoogt verder dat volgens de site van de Belgische diplomatieke post in Moskou er na de aanvraag een afspraak gemaakt moet worden in het Visa Application Centre voor het nemen van de vingerafdrukken en een foto. De Raad stelt vast dat het stuk 3 bij haar verzoekschrift waarnaar ze verwijst niet de site van de Belgische diplomatieke post betreft, maar wel die van VFS Global, zijnde de partner van de diplomatieke post. De Raad stelt eveneens vast dat uit het mailverkeer van de Belgische diplomatieke post in Moskou aan de verwerende partij, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat VFS sinds april 2022 ook een “postaanvraag” aanbiedt voor Armenië, vooral voor visum D-aanvragen, aangezien het nemen van vingerafdrukken niet verplicht is. Daargelaten de vraag of verzoekster in casu haar vingerafdrukken moet laten nemen, toont zij niet aan dat zij dit niet kan doen in een visa application

center van VFS in Armenië, zoals op de website van VFS Global waarnaar zij verwijst wordt voorgeschreven.

Waar verzoekster stelt dat zij nooit via de toegankelijke kanalen kennis kreeg van enige informatie over de diverse mogelijkheden om de aanvragen in te dienen bij de diplomatieke post in Moskou of elders, heeft de verwerende partij er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat niet valt in te zien waarom verzoekster zich niet eenvoudigweg zou kunnen informeren bij de Belgische ambassade in Moskou omtrent de voorwaarden om als Armeense onderdaan aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen.

Waar verzoekster tot slot hekelt dat haar situatie ad random vergeleken wordt met de situatie van andere Armeense burgers zonder dat geverifieerd kan worden of deze zich volledig in een identieke situatie of minstens in een gelijkwaardige situatie bevinden, bijvoorbeeld op financieel en sociaal vlak, stelt de Raad vast dat dit een overtollig motief is. Het determinerend motief is dat verzoekster zich niet persoonlijk dient te verplaatsen naar Moskou, waardoor het feit dat er geen diplomatieke post in Armenië en de verwijzing naar de bijkomende kosten en organisatie die een reis naar Rusland zouden vergen, niet aanvaard kunnen worden als een buitengewone omstandigheid. Zoals uit voorgaande bespreking blijkt, blijft dit motief onverminderd overeind. De kritiek aangaande het overtollig motief is derhalve niet dienstig.

Verder wijst verzoekster op haar lang verblijf in België, mede omwille van de langdurige behandelingsperiode van de procedures op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die meer dan 5 jaar in beslag namen vanaf de aanvraag op 28 januari 2011 tot het arrest van de Raad van 10 november 2016. Zij wijst erop dat zij tijdens deze procedures legaal op het grondgebied verbleef en zeker vanaf 6 september 2013 tot en met 23 november 2015. Zij betoogt dat zij gerechtigd was om het definitieve resultaat van de procedure af te wachten. Verder voert ze aan dat zij ten gevolge van de uitzonderlijk lange behandelingsduur van de procedure gaandeweg meer en meer vervreemde van haar thuisland, dat het voor haar bijgevolg moeilijker werd om zich daar terug te integreren en om toegang te krijgen tot sociale voorzieningen en medische bijstand en dit mede gelet op de ouderdom. Zij meent dat deze aspecten niet in overweging werden genomen door de verwerende partij.

Waar verzoekster wijst op haar langdurig legaal verblijf, verwijst de Raad naar de terechte vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande:

“Wat betreft de bewering dat mevrouw meerdere jaren legaal in België verbleef, meer bepaald van 03.05.2013 tot en met 30.10.2015, dient opgemerkt te worden dat zij nooit in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning. Betrokkene dient te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een VIB of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.”

De verwerende partij heeft het daar niet bij gehouden. Zij heeft eveneens onderzocht of de duurtijd van verzoeksters verblijf in België een terugkeer in de weg zou staan, onder andere in het licht van artikel 8 van het EVRM en gelet op haar sociale contacten in België en haar werkbereidheid. Zij komt tot de conclusie dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken en een tijdelijke terugkeer om, zoals de regel het voorschrijft, de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In navolging daarvan heeft de verwerende partij in fine van de bestreden beslissing geoordeeld dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg niet behandeld worden in de ontvankelijkheidsfase. De Raad wijst er daarbij op dat dit standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar verzoekster vervolgens wijst op het feit dat zij door de lange duur van de procedure vervreemd is van haar herkomstland en meent dat daarmee geen rekening is gehouden in de bestreden beslissing, gaat verzoekster voorbij aan de volgende motivering:

“Betrokkene beweert niet te beschikken over bestaansmiddelen in Armenië, geen binding met land van herkomst te hebben en er geen familie te hebben. Haar beide ouders zouden overleden zijn, haar broers

en zussen zouden in Rusland verblijven en haar kinderen in Duitsland. Er dient opgemerkt te worden betrokkene hiervan geen enkel bewijs voorlegt. Dit is een blote bewering. Het is aan betrokkene om zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. Het lijkt daarenboven onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 46 jaar in Armenië en haar verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”

Verder betoogt verzoekster dat ze geen financiële middelen heeft, noch voor de reis naar Armenië noch om haar verblijf daar te bekostigen, en dat ze in Armenië totaal geen socio- financiële ondersteuning heeft. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar aanvraag enkel heeft aangevoerd dat zij in Armenië geen bestaansmiddelen heeft. Hierop heeft de verwerende partij al deels een antwoord geboden in het hiervoor geciteerde motief. Hoe dan ook heeft de verwerende partij erop gewezen dat het verzoekster vrijstaat een beroep te doen op Fedasil en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige ondersteuning te verkrijgen bij een terugreis naar en re-integratie in Armenië. Verzoekster toont niet aan dat dit onjuist of kennelijk onredelijk is.

Waar verzoekster betoogt dat de verwerende partij ook rekening kon houden met haar leeftijd, die door haar gekend is, stelt de Raad vast dat verzoekster in haar aanvraag niet heeft aangevoerd waarom haar leeftijd een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. De verwerende partij moest daarmee aldus niet expliciet rekening houden, aangezien – zoals reeds gesteld - de bewijslast op verzoekster rust.

Verzoekster betoogt tot slot dat de verwerende partij genoeg neemt met type en veralgemeende motiveringen, zonder specifiek de concrete elementen van het dossier als geheel en samenhangend te beoordelen.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat alle in de aanvraag aangehaalde elementen zijn onderzocht en zijn gemotiveerd in het licht van de specifieke situatie van verzoekster. Verzoekster toont niet met concrete argumenten aan dat deze motieven, op zichzelf staand of samengelezen, niet deugdelijk zouden zijn. De loutere herhaling van de elementen uit haar aanvraag en haar betoog dat dit toch buitengewone omstandigheden zijn doet daaraan geen afbreuk.

Samengevat toont verzoekster niet aan dat de eerste bestreden beslissing onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is, en evenmin dat de bestreden beslissing niet of niet afdoende is gemotiveerd.

2.1.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij zet het volgende uiteen:

“Verzoekster verblijft thans illegaal op het grondgebied.

Doch is het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten inzake onredelijk.

Men dient rekening te houden met de lange verblijfsduur van verzoekster op het grondgebied en met haar duurzame lokale verankering.

Verzoekster beroept zich op 8 EVRM, waarbij ook het privé leven van een alleenstaande persoon beschermd wordt.

Sedert 2011 heeft verzoekster immers haar volledige socio - economische leven in België uitgebouwd.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de

openbare orde en het voorkomen van straffbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De Raad stelt vast dat het argument van verzoekster dat zij sinds 2011 haar volledig socio-economische leven in België heeft uitgebouwd en hier een duurzame lokale verankering heeft, werd beoordeeld in de eerste bestreden beslissing, waarin werd geoordeeld of er een beletsel is voor verzoekster om terug te keren en vanuit het buitenland haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen zoals de regel het voorschrijft, en meer bepaald als volgt:

“ Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Daarenboven is het zo dat betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Betrokkene toont verder niet aan dat haar sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).”

En

“Voor wat betreft de bewering dat de economische en sociale belangen van betrokkene zich in België bevinden, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene dit niet aantoonde. Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om aan te tonen dat er alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt. Een loutere verwijzing naar deze bepaling volstaat niet, nu hiervoor reeds werd vastgesteld dat de bescherming onder artikel 8 van het EVRM niet absoluut is. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster niet ingaat op de motivering van de verwerende partij en bijgevolg niet aantoonde dat het standpunt van de verwerende partij in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Zij toont evenmin aan dat de motivering van de verwerende partij kennelijk onredelijk is.

Waar verzoekster opnieuw haar lang verblijf in België aanhaalt, verwijst de Raad naar zijn bespreking bij het eerste middel.

2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 372 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 372 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS